

Szírvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2025/6

„Szírványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Mentés felhőbe

A mennybemenetel ünnepét szokták az egyházi ünnepek "hamupipőkéjének" is nevezni. A csillogó ruhába öltözött karácsony, a virágillatú húsvét és tüzes pünkösd mellett észrevétlenül húzódik meg egy felhőbe burkolózott csütörtök. Nincsenek az ünnepnek látványos tartozékai, nem munkaszüneti nap. Kicsit színtelen és szagtalan, mégis külön sora van a Hiszekegyben. Akkor tehát a mennybemenetel semmivel sem lényegtelenebb, mint a testet öltés vagy a feltámadás.

De mi az üdvtörténeti jelentősége annak, hogy Jézus, miután elmondta utolsó földi mondatait, „*felemeltetett, és felhő takarta el*” (ApCsel 1,9). A lényeg megértéséhez hívjuk segítségül az informatikát, melynek fejlődésével a felhő szavunk teljesen új értelmet nyert. Korábban meteorológiai jelentésében használtuk, esetleg átvitt értelemben beszélünk felhőtlen örömről, vagy láttuk viharfelhőként gyülekezni a gondokat. A felhő új értelme: távoli kiszolgálók globális hálózata adatok tárolására vagy alkalmazások futtatására.

És valóban. A Heidelbergi Káté 49. kérdés-felelete alapján elmondható, hogy Jézus mennybemenetelével elindult egy új alkalmazás: „*a mennyben Atyja színe előtt értünk könyörög*”. Emellett a „felhőtárhelyben” el lett mentve egy ránk, emberekre nézve fontos adat: „*a mi testünk ővele már a mennyben van*”. És végül, miután felemeltetett, bár fizikai értelemben távol került, Lelke által mégis így vált elérhetővé mindenki számára.

„*Fölment a mennybe, ott ül a mindenható Atyaisten jobbján*”. Azaz: felhőalapú mentés bekapcsolva. Az én megmentésemért.

Németh Áron

A pünkösdnek jeles napján
Szentlélek Isten küldeték,
Megerősíteni szívüket
Az apostoloknak.

Melyet Krisztus ígért vala
Akkor a tanítványoknak,
Mikor méne mennyországba
Mindenek láttára.

Tüzes nyelveknek szólása,
Úgy, mint szeleknek zúgása
Leszálla az ő fejükre
Nagy hirtelenséggel.

Megtelvén ők Szentlélekkel,
Kezdének szólani nyelveken,
Mint önékik a Szentlélek
Ad vala szólan.

Örüljünk azért öneki,
Mondván szép ékes éneket,
Felmagasztalván ő nevét
Örökkön örökké.

Dicsértessél Atya Isten,
És megváltó Fiú Isten,
Szentlélekkel egyetemben,
Mindörökké. Ámen.

*Református énekeskönyv
550. dicsérete*

Megújult gyülekezeti honlapunk, amely megszokott tartalmaink mellett újabakkal is bővül. Az elérhetőség változatlan marad:

www.refnagyerdo.hu címen lehet megtalálni.

Köszönjük Bollmann Krisztiánnak és segítőinek az áldozatos munkát.

A gyülekezet nagy részével 39 éve együtt élve ismerjük egymást. Most mindenki előtt az Istentől kapott legnagyobb áldásokról és az ő vezetéséről szeretnék bizonyságot tenni.

Hálát adok alkotómnak szerető, értékekre nevelő családomért, ahol annyi áldást és minden mást kaptam, amiből erősségeim, mások által elismert tulajdonságaim származtak.

Iskoláimban is az Úr vezetett. Az éppen akkor induló Kisrefiben lettem első osztályos, és ott tölthettem hat évet, ahol szintén szeretettel vettek körül, aztán az éppen akkor vizszakapott hatosztályos Dóczy Gimnáziumban egyetlen olyan osztályként folytattuk, ahol csak „kisrefisek” voltak.

A zene szeretete, az ahhoz kapott lehetőségek mind nagy ajándékok voltak, amelyekből még ma is táplálkozom akár a gyülekezeti, iskolai dicsőítésben, akár az Első Lépés zenekarban.

Közben mindvégig ott volt a Nagyerdei Gyülekezet, ahová születtem, ahol keresztelt Kormos Laci bácsi. A gyermekórákról élő emlékeim vannak, a konfirmáció utáni felszabadult ifis évek is különlegesek voltak. Így álmaimban ott szerepelt, hogy szeretnék majd egyszer én is ifivezetőként szolgálni. A gimnázium utolsó évében Istentől kaptam személyes elhívást arra, hogy teológiára menjek. Utolsó egyetemi évemben

Biharkeresztesen szolgáltam segédlelkészként. Ez volt az egyetlen időszak az életemben, amikor nem Debrecenben éltem.

A felszentelésem táján megüresedett beosztott lelkési státuszt is Isten ajándékaként foglalhattam el. Bevallom, az első években óriási kihívást jelentett Berényiné Csinády Melinda addigra felépített szolgálatainak átvétele, a saját helyem megtalálása. De formálódott a tapasztalatok megszerzésével, s később már felszabadultan használhattam a kapott talentumaimat.

Mindebben leginkább hitbeli érésemnek volt szerepe, s annak a döntésnek, melyet a szolgálatok közben kellett meghoznom: Isten nemcsak egy része kell, hogy legyen életemnek, hanem annak minden részét betöltő Úr.

Így szolgálhattam 11 évig beosztott lelkészként a gyülekezeti élet legtöbb területén: igehirdetésekkel, bibliaóra vezetésével, az ifjúsági közösségben, zenével, lelkigondozással, irodai és egyéb technikai feladatokkal és sok egyébbel, melyeket szívesen végeztem.

Közben Isten társat adott nekem, és két gyermekkel is megajándékozott bennünket.

Hat évvel ezelőtt olyan erős személyes hívást kaptam a Dóczy Gimnáziumból, melyre az első időszakban ugyan határozott nemet mondtam, végül mégis arra indított Isten, hogy a személyesen nekem szánt feladatot, talentumot ne dobjam vagy ássam el, vágjak bele a szolgálatba. Így próbáltam meg a gimnázium első intézményi lelkészeként felpezsdíteni a közösség életét, arra irányítva a figyelmet, hogy mindenben Krisztusnak kell az első helyen állni.

Most, ha a presbitérium döntése után a gyülekezet bizalmat szavaz nekem, újra itthon szeretnék szívből szolgálni. Olyan szeretetteljes közösségben, ahol Krisztusban mindenki egy, mégis önmaga lehet. Evangéliumközpontú hitre mutatva. A szolgálatokban a gyülekezet határain is túllátva, hogy bizonyságot tegyünk róla mindenki előtt.

Bertha Zoltán

Interjú Nagy Csaba Zoltán kántor karnagyunkkal

Nagy Csaba kántor karnagyunkkal harmadik zeneszerzői estje aprópóján készített interjút Klément-Balla Zsófia

Mikor fogalmazódott meg benned, hogy szívesen szereznél zenét?

Már gyermekkorom óta foglalkoztatott ez a gondolat. Aránylag korán, 14 éves koromban kezdtem el a rendszeres kántori szolgálatot szüleim mellett. Egy kántor gyakran kerül olyan helyzetbe, amikor rögtönöznie kell. Innen már csak egy kicsi lépés a zeneszerzés. A dolog akkor vált komollyá, amikor a középiskolában felvettem a zeneszerzés szakot.

Mi volt az első műved?

A zeneszerzés tanárom kezdetben hangszeres darabokat kért, de én mindig bibliai szövegre írt kórusműveket hoztam. Az első darab, amire emlékszem, az ároni áldásra írt ötszólamú kórusművem volt, amit Berkesi Sándor tanár úr kiküldött Gárdonyi Zoltánnak. Zoltán bácsi beleírta észrevételeit a kottába, és visszaküldte. A mai napig ereklyeként őrzöm.

Az első művem, amit élőben hallhattam, Weöres Sándor *A paprikajancsi szerénádja*

című versére írt kórusművem volt, ezt a zeneszerzés vizsgámon a Kántus mutatta be.

Hogyan választod ki, milyen dallamokat dolgozol fel?

Van, amikor nem én választom ki, hanem a felkéréssel együtt azt is megadják, hogy milyen dallamra vagy szövegre írt darabot kérek. Így volt ez, amikor a 98. zsoltárra írt fel dolgozásomat készítettem, amit a 13. Református Zenei Fesztiválon mutatott be az Egyesített Kárpát-medencei Énekkar Budapesten, a Művészetek Palotájában. Aztán amikor közeledik egy ünnep, vagy jelentős esemény (legutóbb pl. a beiktatási ünnepség), a témához keresek éneket vagy szöveget. Amikor viszont semmiféle külső tényező nincs, akkor – ahogy már többször előfordult – váratlanul rám talál egy ének vagy egy szöveg, megérint, és „dolgozik bennem”. Így volt ez pl. „A mennybe’ fenn” kezdetű éneknél.

Hogyan zajlik egy alkotási folyamat nálad?

Az indulás a legnehezebb. Az első hangok, ütemek meghatározzák a további irányt, épp ezért sokszor ez a legidőigényesebb része az

alkotási folyamatnak. Olyan ez, mint amikor egy turistaközpontban előttünk van egy csomó turistaút. Bármelyiken elindulhatsz, de ez meghatározza, hogy hova fogsz érkezni. Az első lépések után már könnyebben megy a dolog, de ez is változó. Volt egy ének (Szép tündöklő hajnalcsillag), aminek az első két üteme után két évig nem tudtam tovább haladni, egyszerűen nem találtam a megfelelő folytatást. Aztán két évvel később másfél hét alatt befejeztem a darabot.

Melyik részét szereted legjobban a folyamatnak?

Mindegyik résznek megvan a maga varázsa, öröme. Amikor a dallam/szöveg megérint, az olyan, mint amikor a szerelmesek egymásra találnak. Aztán látni, tapasztalni, ahogy az első gondolatból megszületik a darab, az is izgalmas folyamat.

Egy darabot addig nem adok ki a kezemből, amíg nem érzem, hogy engem megérintett volna. Egy régen élt „kollégám”, Joachim Quantz (1697–1773) írta: „csak az tud mást meghatarni, aki maga is meghatódik”. A cél nem az, hogy csupán szép harmóniák, dallamok legyenek. Ez kevés. A zene akkor éri el célját, ha segít az Istennel való kapcsolat elmélyítésében. Indítson elcsendesedésre, bűnbánatra, öröme, ujjongásra.

Megmutatod-e valakinek az elkészült műveket?

Igen, a feleségemnek... Általában nem csak a „végeredményt” mutatom meg, sokszor megesik, hogy a már megírt részletet is lejátszom, mert kíváncsi vagyok a véleményére, a hatásra.

Hogy fogadod a kritikát (ha van egyáltalán kritika)?

Abból tanul az ember... A kritikát (volt ilyen) meghallgatom, de ugyanakkor megvizsgálom, hogy jogos-e, vagyis valóban szakmai érvekkel alátámasztott észrevétel, vagy arról van szó, hogy az illetőnek egyszerűen más az ízlése. Volt már rá példa, hogy a kritikai észrevétel után változtattam a darab egy-két részletén.

Van olyan műved, ami valami miatt a kedvenced? Ha igen, miért?

Hm... Ezen még nem gondolkodtam. Tulajdonképpen nincs. Ez olyan számomra, mint amikor valaki odamegy a hűtőszekrényhez, amibe előtte olyan ételeket tett, amiket szeret, és ha kinyitja az ajtót, a pillanatnyi hangulata dönti el, hogy mit vesz ki.

Volt már, hogy kvázi „inkognitóban” hallottad az egyik művedet valahol?

Ilyen még nem volt, de arra már volt példa, hogy én titkoltam el szerzőségemet.

Egyik végzős tanítványom szeretett volna a diplomahangversenyén a férjével (tenorista) fellépni, de nem találtunk darabot. Ha nincs, hát írok egyet, gondoltam. Mivel a tanítványaimmal nagyon jó kapcsolatban vagyok, tudtam, hogy az irántam érzett tiszteletből adódóan nem mondanák meg azt, hogy nem tetszik a darab. Ezért úgy döntöttem, álnév alatt adom oda a művet. Az első próbánál bizony sok kritika érte a szerzőt (tanítványom szerint a szerző drogos, de minimum alkoholos befolyás alatt állhatott, amikor írta a darabot...), aztán ahogy kezdett összeállni a mű, egészében látták, hallották, egyre jobban megtetszett nekik, a végén pedig nagyon megszerették. Ekkor elárultam, hogy én követtem el... Először nagyon meghatódtak, hogy nekik írtam, majd jót nevtünk a korábbi megjegyzéseken.

Hogyan éled meg a szerzői esteket, milyen volt a legutóbbi?

Mindig megható érzés, amikor meghallom „élőben” azt, amit a négy fal között elképzeltem, írtam. Nagy öröm és megtiszteltetés, hogy a Magyar Református Egyház egyik legjobb gyülekezeti kórusának lehetek vezetője, karnagya, és ez a kórus a műveim elsődleges bemutatója. Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy a kórusműveimet ilyen kiváló előadásban hallhatom.

A szerzői esteken mindig (most már harmadik alkalommal) hátborsóztatóan felemelő érzés, hogy ennyi ember gyűlik össze azért (most májusban közel 150 énekes és zenész), hogy egy álmatlan éjszakán megszületett elképzelésemet meg lehessen valósítani.

Gyülekezeti kirándulás

Talán a gimnázium és az egyetem határán ültem utoljára kirándulóbuszban, amely egy másik országba vitt a családommal és idegekkel együtt. Ezen morfondíroztam, ahogy a buszunk az autópályán rótt a kilométereket, míg a gyülekezeti tagok – utazótársaim és testvéreim – halkan duruzsoltak, szunyókáltak, vagy éppen jókedvűen kacarásztak körülöttem. Jó volt elmerengeni a múlt már kissé megfakult emlékein, és azon tűnődtem, mennyire hálás vagyok az Úrnak, hogy itt ülhetek több mint 30 év után, de most szeretetteljes emberekkel. A cél Szlovákia és Ausztria volt: Pozsony-Melk-Dürnstein-Krems-Dévénny. Három nap sok-sok utazással, sétával, megannyi gyönyörű látnivalóval, templomokkal, apátsággal, várral, felhőkarcolókkal és óvárosokkal, Dunával és Morvával, hegyekkel, völgyekkel és alagutakkal, meg-hitt macskaköves utcákkal, régi cégtáblákkal. Barangoltunk mindenfelé, felfedeztünk nagyvárost és aprókat, találtunk helyi, autentikus szlovák éttermet, török gyrosost, magyar nyelvű felszolgálót és recepcióst. Szakadt az eső, fújt a szél és süttött ránk a nap. Elfáradtunk, és újra fáradhatatlanul mentünk tovább, találtunk olyan városrészt, ahol rengeteg turista volt és olyat, ahol egy lélek sem járt az utcákon.

Nevettünk sokat. Közösén adtunk hálát az Úrnak teljes szívünkben minden alkalommal, amikor utaztunk a buszon. Hallhattunk áhítatot Zsófitól, Judit nénitől és Lajos bácsitól is. Énekeltünk, imádkoztunk. Bárhol jártunk, bármit csináltunk, az Úristen ott volt velünk. Megtartott, vigyázott ránk. Körülölelt minket a buszban, fogta a kezünket és vezetett a felfedező útjainkon, felemelt magához az imádságainkban, támaszt nyújtott, amikor elfáradt a lábunk, átölelt, amikor bevacokoltuk magunkat az ágyunkba, és álomra hajtottuk a fejünk. Reggelente megcirógatta az arcunk, és újabb kalandokra hívott. A szeretete átjárta a

szívünk legmélyebb zugait is, felmelegítette, megtisztította és megsimogatta. Éreztem az első pillanattól fogva - amikor Áron, felszállva a buszra, elengedett minket, mint a gyermekeit, és rábízott Hodossi Sanyira, lelkére kötve, hogy vigyázzon ránk és épségben hozzon haza - az utolsóig, amikor megérkeztünk a templomunk elé.

Hazafelé a buszon azon töprengtem, mit adott nekem leginkább ez a kirándulás. Ha látnivalót kellene mondanom, az én szívem csücske a melki apátság gyönyörű könyvtára volt és az ausztriai városkák zegzugos utcácskái. Ha ezeken túl nézek, beljebb magamba, akkor a válaszom, hogy szeretetteljes kapcsolódásokat. Mély beszélgetéseket. Kérdéseket és valódi válaszokat. Egymás segítségét és önzetlenséget. Őszinte barátságokat. Testvéreket az Úrban. Hálás vagyok Mindannyiunkért és azért, hogy ott lehettem, és együtt tölthettük ezt a pár napot.

Ha pedig felfelé nézek, a legfontosabbat, az Úristent látom. Az Ő szeretete, ami ezalatt a három nap alatt folyamatosan átjárta, azóta sem fakult a szívemben. Csordultig megtölti minden nap, újra és újra. Most még erősebben érzem, hogy Krisztusban élek és Ő én-bennem.

Kuritár Edit

Debrecen-Nagyterdei Református Egyházközség
4032 Debrecen, Bolyai u. 25. Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Németh Áron, lelkipásztor

Nyomda: Litográfia

Készült: 200 péld.

33. évfolyam 6. szám

www.refnagyerdo.hu

Nagyhétre készülve lelki útra indultunk

Konfirmandus találkozón

Április végi gyülekezeti kirándulás

